Written by admin2
Saturday, 10 January 2009 06:44 - Last Updated Saturday, 10 January 2009 06:45

"தமிழீழ தத்தின்"இறுதிக் காவலர்.

உனது துக்கம் எவ்வளவு கருமையானது
கரங்களின் மீது கூசாலாகக் கூடியிருக்கும்
பாரத்தைப் போலவே,
நீ அவர்களை விட எங்கோ தூரத்தில்
என் கூரலை நீ கடேக்மாட்டாய்?

பூளியான வளிசத்தின் கீழே
நீ தூக்கத்தோடு வயதாகிவிட்டாய்,
உனது சொண்டுகள் விகராமாக
நித்தியத்தின் நடெுந்தொலவைை மூத்தமிட...
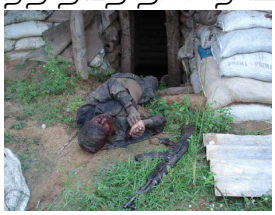

நாளை என்பது இங்கே மௌனமாகலாம்
கடவே காற்றுந்தாம்,
எனினும்
மனித நாற்றமும்
இயற்கையின் கோரமும்
அடங்கப் போவதில்லை.

இரவனெ்பது வறெுமையாகிறது
விடியலதை் தொலதை்து,
வரூசா வரூசம்!

இது மூன்னரங்கக் காவல் அரண்,
நீ மூழுமையாகக் கனவுகாணத் தவறிய பொழுதொன்றில்
உனது மச்சு மிக அமதியாக
மலெிய சத்தமாய் அமிழ்ந்து போகும்.

தரெுவோரத்துக் கூடிசகைளின்
மலெ்லிய சல சலப்பில்
உனது பயெரும் அறுந்துதிரும்
நீ அவர்களுக்கு நரெுக்கமானவ(ள்)ன்.

காலத்தகை் கொடிய ஜந்திரமொன்று

Written by admin2
Saturday, 10 January 2009 06:44 - Last Updated Saturday, 10 January 2009 06:45

துண்டு துண்டாய்க் கத்தரித்தது,
நடுக்கும் குறுக்குமான அளவுகள்
சொல்லி வதைத்தபடி
90,
180,
360 பாகைகளில்,
அது எப்போதாவது தசேங்களாக இருக்கும்போது.

இந்த நோக்கத்துள்
தக்கம் தொலைத்த
உனது முகமும்
அழகிய சிறு விழிகளும் ஜொலிக்கின்றன!

இப்போது உனது தோலின் குளிர்ச்சியுள்
பெருமித எச்சமொன்று
அம்மாவாய்
மூலையுதிர்த்த வணெ்மகை் குருதியாய்
உறைந்து போகும்.

நாங்கள் உன் வதேனயைை இரட்டிப்பாக்கி
உன்னால் உணரப்பட்ட
அனதைத்து நித்தியங்களையும் திருடிக் கொண்டோம்,
சுவரில் தொங்கும் சிலந்தி வலையாக
உன்னில் படர்ந்த எமது கனவுகள்
உன்
இதயத்தை இரையாக்கியது.

எமது பயம்
உன்னதை்; துப்பாக்கியோடு கட்டிப் போட்டது,
உனக்கு நீ மிகத் தூரமான பொழுதொன்றில்
என் குரல் கடேப்பதற்காய்
நான் குரகை்கும் பாழ் காலம்
கட்டுக்கடங்காத
கட்டாக்காலி எருமையாக
உனது உடலில் இடறிப் பாரண்டது.
நீ ,
எனது கபாலத்துள் இறுதிக் காவலர்.

ப.வி.ஸ்ரீ ரங்கன்